

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 1

Januar 1971

7. årgang

Nyttår 1971

De vil ikke komme *nær til deg.*» (Salme 32, 9b.)

Før jeg egentlig visste om løftet i Jak. 4, 8a. kom det til meg i bønnen : Herre, du har lovet at dersom vi holder oss *nær til deg*, så vil du holde deg *nær til oss*. Mor sin siste hilseren var knyttet til det ordet. Det er helt utrolig at det allerede er over 16 år siden mor døde. Men ordet er like aktuelt idag som da Og når jeg nu sender min nyttårshilsen både til Norge og til USA, så gjør jeg det ved dette ordet fra Gud :

«Hold eder nær til Gud, og Han skal holde seg nær til eder !» Og jeg vil gjerne sette det ordet i forbindelse med en sang som har talt til meg i det siste :

«Hva ble det liten tap på tiden
Tenkte vi på dødens skål
Og lot vår tanke aldri vanke
Fra vårt rette mål !
I høstens dage få skal klage
Over trang på tidsfordriv.
Å, nei ! Enn sige de som hige
Til et evig liv !
Mitt hjerte spar den tid du har
Som er så kostelig og rar !
Har du i sinne hjem å vinne
må du være snar !» (S. 150 v. 1.)

Sett om vi visste at dette året ble vårt siste eller at vi snart skulle dø, ville vi ikke da nytte tiden på beste måte? — Har du noe

ute-stående med noe menneske? Kan og vil du møte Gud i den åndelige stilling du nu er i? Og er du reiseferdig selv, ville du ikke gjøre alt du kunne for å vinne noen flere mennesker? Rette på noe som var galt og ukjærlig sagt? Gjerne gi milde gaver o.s.v. Det er således nødvendig og lærerikt å ha døden for øye, også for en kristen. La meg her sitere litt av Rosenius.

«Noen ville kanskje gjøre den innvendingen : De som lever ved Herrens gjenkomst, skal aldri dø. De blir forvandlet i et øyeblikk. Hvorfor kunne ikke Herren gjøre det samme med sitt folk og forvandle dem i et øyeblikk. Da behøvde de ikke å dø ! — Til dette kan en bare svare : Gud er visere enn mennesken. Hvor mye har vi ikke lært, fordi vi hadde døden for øyet? Dette hadde vi gått glipp av. *De troende trenger all den hjelpen mot synden som de kan få.* Døden har ofte stoppet vårt kjødelige og verdslige sinn. Den viser oss både Guds godhet og styrke. Den viser at Gud hater synden. Det var for syndens skyld at livets og salighetens Gud lot døden komme inn i verden. Men den viser oss også at Gud er så god og barmhertig at *Han gav sin Sønn i døden for oss.* På den måten knekket Han dens brodd og forvandlet den til en god søvn. Så lenge syn-

den er i verden, er *døden en velgjerning for de troende!* (Så langt Rosenius : Den 29. okt.)

Mang en troende har fått en serlig fornyelse etter å ha vært ansikt til ansikt med døden. Ja, gjort opp med seg selv at en måtte dø, og det førte til at en måtte lite mere helt på Gud, og det ble da til fornyelse.

Nå sier Gud i Salme 32 : Vær ikke dum som et esel, muldyr eller en hest. De må tvinges til å komme nær til deg og til å lyde deg. La oss erkjenne at vi har en ond natur som ikke vil komme nær til Gud. Derfor må vi gjerne ha lidelse, ja kanskje av og til helt inn i døden, så vi holder oss nær til Gud. — Hvorfor blir bønnen forsømt? Hvorfor sånn en hast når Gud vil ha deg i tale? Du er bent fram dum! For det er jo Gud som gir deg både liv og tid, og dessuten er det til det beste for deg å leve nær Gud. Har det vært farlig før å leve på avstand og slovt med sin Gud, så er det sannelig enda farligere i vår frøfalls tid. Satan vet han har en liten tid. «Hvor ligger mangen evig fangen, som på veien var!» (S. 156, v. 2.)

Vi kaller Jesus vår Herre og Mester. Men

hvorledes er det med vår vilje til å tjene Ham villig? Og jeg nevner her bare en sak : *Regelmessig bønn!* Har du det nu? Har du lagt merke til at du får mange hindringer, og du må somme tider skynne deg inn i enrom : Ja, fly for din livs skyld! Fly inn til Gud i bønn! Sett noe inn på det. La Gud få helligjort din vilje her! Ellers blir bønnen utsatt og utsatt, og ebber nok ut til slutt.

Herre, gi oss i Lekmannsmisjonen nådens og bønnens Ånd! Godt å minnes Jesu vilje til å lide for vår skyld, og ved denne vilje er vi helliget ved offringen av Jesu Kristi legeime en gang for alltid (Hebr. 10, 10). Jesus satte alt inn på å få sone synden vår. Skulle vi ikke ha tid til litt samtale med sånn en Frelser? «En liten stund med Jesus». (S. 503). Hver dag? — To-tre ganger om dagen?

Gud står bak sitt løfte. *Han vil og skal holde seg nær til deg!* Tenk så stort! Da først gjør vi vår kall og utvelgelse fast, så vi får noe gjort av det Gud har kallet oss til.

Så signerikt nyttår i Guds nærhet!

Hilsen Andrew Bo.

Kor lite tru du har! Koi toila du?

Av Amund Lid. (Matt. 14, 22-33)

Jesu læresveinar var ute i storm. Det står at vinden var imot, og dei tevla hardt mot bylgjene og stormen. Og det var vel berre ein liten prøve på det dei sidan skulle koma ut for når dei skulle ut med evangeliet om krossen, og den strid dei då møtte og den åndsvind som då sto dei imot.

Dette er heller ikkje ukjende ting for eit Guds barn eller ein Jesu læresvein i vår tid. Me får merka tida sin kraftige åndsstraum som er imot. Trengsel og motstand av dei mange slag møter deg, så du ofte kjem i tvil

og trua di blir hardt røynd. Mange er dei som stirr og lir på denne fronten i vår vantru tid.

Det merkelege er at det var Jesus som nøydde dei ut ibåten, ut i stormen og striden — og det straks etter dei hadde opplevt det store under. Slik fører han sine også idag, for trua treng å bli sett på prøve og bli styrkt om me skal greida hardare prøvingar som vil møta oss. Og det skal du vita at kva som enn møter deg i livet, så er det tillate av Jesus, for han ser det tenleg for deg.

Av skrifta ser me at Jesu læresveinar kom

Bladet Lov og Evangelium

Utgjevarpoststad : 5400 Stord

Red. Amund Lid, tlf. 75. Norheimsund
Eksp.: M. Skumsnes, Horneland, Stord
Postgiro : 42887, Stord

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Blir halde oppe med friviljuge gåver

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon :

Formann : Olav A. Dahl,
boks 95, 5401 Stord. Tlf. 69

Kass. Sverre Bøhn, Norheimsund
postgiro nr. 68213

Bankgiro : Vikøy Sparebank,
Norheimsund 3530.07.09492

S. Botnens Boktrykkeri, 5401 Stord

flere gonger ut i slike og andre røyningar. Ein gong låg Jesus i baksuten i båten og sov, mens dei kjempa for livet. Det såg ut for at dei skulle setja livet til, utan at Jesus syntes å bry seg om det. Dei vekte han og spurde : Herre, bryr du deg ikkje um at me går under? Denne gongen var ikkje ein gong Jesus med. Han hadde forlate dei, så dei var áleine i stormen og striden.

Slik kan det også ofte sjå ut for oss i livet sin strid og storm. Det ser ut som om me kjem til å gå under, og som om Jesus ikkje bryr seg om at me går under, som om han har forlate oss. Det er tunge og harde tider for eit Guds barn — men dei kan vera mykje nyttige for oss.

Læresveinane visste ikkje at Jesus sat oppe i fjellet og ba for dei, og heller ikkje at hans auga fylgte med sine redde og kjempande vene ute på sjøen. Veit du at hans auga fylgjer også med deg der ovanfrå, der han sit ved Faderens høgre hand, der han bed for deg. Eg ba for deg at trua di ikkje måtte svikta, sa han til Peter, då Satan kravde å få

selta og freista han. Slik ber han også for deg.

Læresveinane var redde, og endå reddare blei dei då Jesus nærma seg, for dei skyna ikkje at det var han. Det står de ivar så redde at dei skreik.

Frykt.

Frykta kjenner me alle til meir eller mindre, for den fylgjer oss frå vogga til grava. Barnet er ikkje så stort før det møter den, og om årsaka til frykta kan skifta fram gjennom livet, så fylger den oss som skuggen like til den siste frykta — dødsfrykta.

Bibelen talar mykje om frykt, og ofte kan den synast å tala mot seg sjølv. Sæl er den som *alltid fryktar* (Ordt. 28, 14) Andre stader og til andre tider står det ofte : *Frykt ikkje!* Dette fortel oss at det finst fleire slag frykt. Eit naturleg og urefelst menneske burde alltid frykta, og har ikkje grunn til noko anna. Men også for eit Guds barn er der frykt som er god, nødvendig og nyttig. Men der er også frykt som der ikkje er grunn for, og unødvendig og skadeleg. Den siste kjem av manglande tru og tvil på Gud og hans ord.

Sæl er den som alltid fryktar.

Kva for ei frykt er det? For det første er det *guds frykta*, som Bibelen talar mykje om og oppfordrar oss til. Sæl er den som alltid fryktar Gud og hans ord! Jesus seier at me skal ikkje frykta menneske, som berre har makt til å drepa lekamen og sidan ikkje kan gjera meir. Men eg skal syna dykk kven de skal frykta : De skal frykta Gud som har makt til å drepa og sidan kasta i helvete. Ja, seier eg dykk, han skal de frykta! (Luk. 23, 40—41). Det står skrive at endå djevelen eig denne frykta for Gud, og han skjelv for Gud. For djevelen kjenner Gud. Denne frykta kjenner dei fleste menneske lite eller ikkje til i vår tid. Dei er redde for menenske og for å missa si eiga ære hjå menneske, men Gud

og Guds ord fryktar dei ikkje. Årsaka er at dei kjenner ikkje Gud, og dei trur ikkje Guds ord. Stakkars meneske, som ein dag skal stå ansikt til ansikt med den heilage og rettferdige Gud, og ingen stad finn å skjula seg. Då kjem frykta — men forseint, forseint for evig tid.

Men Bibelen talar også om ei *onnor guds-frykt*, som høyrer Guds barn til. Den eine røvaren på krossen kjende den: Har du ikkje age for Gud, du som er under same domen, sa han. Eit barn som elskar foreldra sine har age for dei og er redd for å gjera dei imot. Korleis skulle eg kunna gjera så stor ei synd imot Gud, som har vore så god imot meg, sa Josef. Eig du denne frykta, då er du redd synda og verda, for det å fylgia dei er å gjera Gud imot. «Redd jeg er for verden, redd jeg er for meg», syng ein sangar. Her synest eg mange av dei kristne er forlite redde i vår tid. Det kjem vel av at dei ikkje veit kor färleg verda er — «giften i tidens vær og vind, som truer med å røve oss livet» — og heller ikkje kor färleg synda og eigenrettferda som bur i vårt kjøt er. *Framom alt anna, ta dykk i vare for farisearsurdeigen, sa Jesus til sine.*

Sæl er også den som alltid fryktar for sjøivbedraget, og den som fryktar for å korna bort frå Jesus. Han bed med David: Ransaka meg Gud, kjenn mitt hjarta og prøv mine tankar, og sjå om eg er på fortapings veg, og leid du meg på vegen til livet (Salma 139). Og han syng med sangaren: «Min Jesus er jeg en av dem, kan du meg kalle din, står jeg for deg som hine fem med lys i lampen min?»

Frykt ikkje!

Men i det same tala han til dei og sa: Ver hugheile! Det er eg. Ver ikkje redde! Dette seier Jesus ofte til sine. Men her skal me merka oss at det alltid er når Jesus talar om Gud eller noko som har med Jesus å gjera, at han seier dei ikkje må vera redde. Det seier han aldri når han talar om oss mennes-

ke, for då er der alltid grunn til å vera redd.

Kva er grunnen til at me ikkje treng å frykta? *Det er Jesus!* Frykt ikkje det er eg, sa Jesus til sine i stormen. Og ennå klarare seier profeten Esaías det: Og nå seier Herren, han som skapte deg og laga deg: *Ver uredd! Eg har løyst deg ut, ropa deg på namn, du er min.* For du ei dyr for meg, du er mykje verd, og eg elskar deg, derfor gir eg menneske bort for deg og folkeslag for ditt liv. *Ver ikkje redd! Eg er med deg!* (Esa. 43, 1-fg.)

Ja, eg og du blei i sanning dyr for Jesus han måtte løysa oss ut, ikkje med sylv eller gull, men med sitt eige liv og blod. Han måtte gi avkall på å vera Gud lik, og stiga ned i ein syndars stad og inn under syndaren si skuld og dom. Så det er ikkje rart at han seier du er dyr for meg og mykje verd. For det er slik for han som for oss at det me har måttga gi mykje for, det er mykje verdt for oss. Og så seier han at *han elskar deg*, derfor gav han bort først sitt eige liv og gode namn og rykte, og sidan andre menneske sitt liv for å frelsa deg. Så når han elskar deg, har løyst deg ut, ropa deg på namn, og seier at du er hans, og at han er med deg, då skulle der ikkje vera grunn til frykt.

Av og til kjem også me inn i så harde tider, som Jesu læresveinar, at me fryktar for at Jesus har gloymt oss, ikkje bryr seg om oss og har forlate oss. Kanskje du som les dette er ein av dei? Då kan eg seia deg at det er ikkje noko nytt for Guds folk. Herren har ført sine inn i slike harde tider før. Israel — Guds utvalde folk — sat fordrom ved Babels elvar og gret. Dei hadde hengt sine harper bort og var slutta å syngja Sions songar. Dei sa at Herren har forlate meg, Herren har gloymt meg. Høyr kva Herren svara dei i sitt ord: *Gloymer vel ei kvinne sogbarnet sitt, så ho ikkje miskunnar den ho bar under hjarta?* Endå om dei kunne gloyma, så gloymar ikkje eg deg. Sjå her eg har teikna deg i bæ hennene mine, murane dine har eg all-

tid for augo. (Esa. 49, 14-16). Med det vil han ha sagt at du er teikna i såra Jesus fekk i bæ sine hender, og som er grunnmuren under di frelsa, dei har han alltid for sine auger. Trur du det går an å gløyma deg, som Jesus har lide slik for, og elska slik at han gjekk i døden for deg? Les og syng nr. 366 i songboka.

Stundom kan lidelsen og prøvelsen og stormen vera så hard at me fryktar for å gå under, som læresveinane gjorde. Og det verste ar at det ser ut som om Jesus sov og ikkje bryr seg om det. Då treng me sjå hen til Guds ord: For eg veit kva tankar eg har med dykk, seier Herren, tankar til fred og *ikkje til ulukka, men for å gi dykk framtid og von.* (Jerem. 29, 11).

Ein sangar syng: «Å er det vel ikkje ein underleg strid, eg strider som kristen i stormen si tid? — Når Jesus seg gøymer og bona er stengd, og harpa med klaga på greina er hengd, når livet er bare eit stormande hav, og båten så liten — kor skal eg vel av? Då hoyer i stormen eg Frelsarens ord, det var som han sov, men han er då ombord. Skal båten min sokkja, må han fylgja med, men aldri skal Jesus og eg sokkja ned.»

Kvar ser du hen?

Då Peter såg på det harde veret, stormen og bylgene som var imot, då tok han til å sokkja. Det er også vår erfaring, når me tek til å sjå på korleis me sjølv er, eller på lidelsen, motgangen eller motstanden som møter oss.

I slike tider er det berre ein ting du kan gjera. Det er som Peter å ropa: *Herre fréis meg!* Då rette Jesus ut handa og grep han, og Jesus heldt han oppe til dei steig inn i båten.

Jesus sa til han: *Kor lite tru du har! Kvi tvila du?* Og där er me ved årsaka til at ma sokk og blir redde i stormen. Så lenge Peter såg hen til Jesus og trudde på orda hans, så lenge gjekk han på vatnet. Slik er det også

for oss. Så lenge me ser på Jesus og trur på orda hans, så lenge er me frimodige og går uten frykt. Men ser me på oss sjølv, korleis me er og kva me kan, og på stormen og bylgjene — tida si ånd og motgang og motstand — då kjem tvilen og fornufta og vender synet bort frå Jesus og Ordet.

Sjå hen til Jesus og Ordet, det er trua sitt opphav. (Hebr. 12, 1-fg.)

«Vil for synd du nåde få, fest ditt øye på Jesus! Vil du fred i sjelen få, fest ditt øye på Jesus! Vil du trygt på havet gå, fest ditt øye på Jesus! Vil du frelsens vei forstå, fest ditt øye på Jesus! Vil du byrden din bli kvitt, fest dit øye på Jesus! — Vil du trygt i døden gå, fest ditt øye på Jesus!»

Her på denne synda si jord finst det berre ein stad der du kan festa ditt auga på Jesus. *Det er i Skrifta sitt ord — Bibelen.*

Les og hør deg frelst, fri og glad, så du kan leva uten frykt og døy uten frykt, i trua på han som har løyst deg ut, og kalt deg ved namn, og seier *frykt ikkje for eg er med deg!*

Nesten en kristen

Av Peder Dreyer

Da Jesus så at han svarte forstandig, sa han til han: Du er ikke langt borte fra Guds rike. (Mark. 12, 34).

En av de skriftlærde kom til Jesus og spurte ham: Hvilket bud er det første av alle? (Mark. 10, 28). En annen skriftlærd kom og spurte: Hva skal jeg gjøre, for at jeg kan leve evig liv? (Luk. 10, 25).

Jesus svarte. Og hans svar var tilfredsstilende for den skriftlærde. Av det, som videre berettes, kan det skjønnes, at den skriftlærde ikke bare forsto seg på lovens bokstav, men han forsto seg også noe på lovens ånd. For han sier at det å elske Herren av alt sitt hjerte og av all sin forstand og av all sin sjel

og av all sin makt, det er mer enn alle brennoffer og slaktoffer. (Mark. 12, 33). Da sa Jesus til ham : *Du er ikke langt borte fra Guds rike.*

Det er i grunnen herlig, når det kan sies om et menneske, at det ikke er langt borte fra Guds rike. Det fremkaller også en begynnende håpets glede (om vi tør uttrykke det så) hos Gud, hos de hellige engle og hos Guds barn på jord. For der er håp for en sådan, håp om at det kan føre inn i Guds rike. Forutsatt at denne stilling nær Guds rike, er foreløpig og forbigående. Men på samme tid som det er gledelig å høre at et menneske er nær Guds rike, så er og blir det smertelig, om denne tilstand blir vedvarende. Hvis et menneske forblir i den stilling å være nær Guds rike, og ikke kommer lenger, så hjelper det ham ikke. Ja, igrunnen er det verre, enn om han ikke var kommet så langt. For nær Guds rike er for lite. *Nær Guds rike er ennu utenfor.* Derfor er et menneske som er nær Guds rike, eller ikke langt borte fra Guds rike, bare —

Nesten en kristen

Han er kun nesten frelst. Fra Guds side, fra Jesu side er ingen *nesten frelst*. Da Jesus på korset ropte det store og evige evangelium ut over verden : *Det er fullbragt* (Johs. 19, 30), da var verden frelst, helt frelst. Gud hadde da i Kristus forlukt verden med seg selv (2. Kor. 5, 19). Fra det øyeblikk er : Åpnet oss en inngang blevet i Guds helligdørn at gå. For ham uten frykt at stå. Fra det øyeblikk lyder budskapet unntagelsesløst og betingelsesløst : *Alt er rede! Kom, ti nu er det ferdig!* (Luk. 14, 17). I det Jesus har fullbrakt er der intet *nesten*.

Men likevel kan der tales om nesten frelsi, med hensyn til menneskenes tilegnelse av den fullbrakte frelse. Fra vår side kan der være så meget stykkevis, så meget ufullkommen, at der nok kan bli tale om å være nesten en kristen.

Nesten en kristen. Aldri mer. Hele livet

igjennem kun nesten en kristen ! Hvor vemodig ! Det er så altfor lite. Er det Guds skyld ? Aldri ! Ti «Jeg er fullt viss på dette, at han, som begyndte en god gjerning i et menneske vil fullføre den inntil Jesu Kristi dag». (Fill. 1, 6). Gud stanser aldri på halvveien med et menneske. Gud forlater aldri sin gjerning halvferdig. Men et menneske kan hindre Gud i å fullføre det han begynte. Men da blir det ikke mer enn nesten en kristen ! Og dessverre, der finnes nok ikke så få slike nesten kristne.

Hva slags kristne er så disse nesten kristne ?

Der finnes mange slag av dem. Lat oss forsøke å se på noen av dem.

Der er kristne, hvis kristendom ikke er gjennemført ekte. Denne slags kristne er i grunnen ikke såpass som nesten kristne, fordi om de har alle kristendommens former. Riktignok ansees de som kristne. De oppnår kan hende en betrodd stilling i menigheten. De betroes kristelige tillitshverv. De opptrer som kristne bekjennere, ja, som kristendomsforsvarere. De har den korrekte kristendoms signatur. De gir seg den selv, og andre gir dem den. De oppnår anerkjennelse endog av Guds sanne barn. Kun Gud i himmelen kan de ikke lure. Han er den eneste som finner et og annet mangelfullt ved dem. For hans betraktnsing er deres kristendom uekte og holder ikke mål. Den er kun en kopi, kun en uekte etterlikning.

Spurgeon forteller om en mann som skulle reise over Atlanteren. For å vere forberedt på alt, som kunne komme på, hadde han kjøpt seg et livbelte. Men han fant ut at de ekte var meget kostbare. Tilsist fant han noen som ikke var ekte og mye billigere. Men de så ut som de var ekte, forskjellen var kun — de var ikke ekte. Han kjøpte et av dem. På Atlanteren kom han ut i en svær storm, led skibbrudd og fikk bruk for belte. Men det hjalp ham ikke. Han druknet.

Min venn, det vil ikke hjelpe deg, hvor mye du er ganske lik et Guds barn. Din rettskaffenhet, folks mening om deg, din likhet med Guds sanne barn, at du har alle kristendommens former, at du deltar i det kristelige arbeide, tar del i bønnemøter, at du kan opptre som kristendommens forsvarer, — det hjelper deg intet, hvis han som prøver sitt gull finner at du er ikke ekte.

Hva er det som flettes det som ikke er ekte? Det er verdiløst. Hva er det som flettes den kristne som ikke er ekte? Han mangler *livsverdien*. Den kristendom som ikke er ekte, kan ikke verdisettes etter Jesu Kristi kostbare blods verd.

En annen sort av de som er nesten kristne, er de som har god kristelig oppdragelse og har levet sitt liv under sterk kristelig innflydelse.

Deres far og mor var mennesker som brukte å be til Gud. De har levet sitt liv i kristelig luft og under påvirkning av Guds ord så lenge de kan minnes. Kanske deres far var prest eller predikant. Kanskje var ektefellen forkynner eller en annen slags anerkjent kristen. De har vært omgitt av kirkelig og kristelig luft alle sine dager. De har innåndet kristelig luft hele sitt liv. Men — en ting flettes dem — og det er det personlige, det opplevde, erfaringen. Lat det dog være oss bevisst, at kristendom, liv i Gud og med Gud er den mest personlige ting av alt i verden. På dommens dag vil det bli sånn, at to skal være sammen, den ene taes og den andre lates tilbake (Luk. 17, 34). To kvinner skal male på en kvern, den ene taes og den andre lates tilbake (Matt. 24, 41). — En hustru er ikke en kristen, fordi om hennes mann er predikant eller en sann og levende kristen. Du er kristen kun derved, at du selv personlig eier liveit i Jesus Kristus. De unge er ikke kristne, fordi at deres foreldre har vært gudfryktige folk, og fordi de har vært omgitt av en åndelig atmosfære og innåndet kristelig luft alle sine dager. Du er en kristen kun derved, at du selv

personlig har hengitt deg til Jesus Kristus.

Hvor mange, hvor forferdelig mange av denne slags kristne der er! De mangler bare ett: Det personlige, det opplevde. Deres kristendom består kun i en ytre etterfølgelse og etterlikning av andre.

Atter en annen slags nesten kristne, er de som likner fariseerne: *De har en grei og klar erkjennelse av hva kristendom er, og de anerkjenner de kristelige sannheter*. Men de er selv aldri kommet igjennem til liv i Gud. Det flettes dem, at de ikke er født påny. Gjenførelsens under har de ikke opplevet. Jeg minnes fra min ungdom et sådant menneske, en nesten kristen. Det var en vel utdannet person. Han hadde adskillig opplysning og kunnskap, var meget interessert i alt som angikk det religiøse, gikk meget ofte til kirke — to ganger hver søndag og elles i uken, sökte alltid de beste predikanter, var alltid sammen med andre Guds sanne barn. Hans mest intime venn var en sann og levende kristen, han omgikk også meget de beste kristelige familier. Han forsto også meget godt hva sann kristendom var. Visste også meget godt at intet uten et sant kristenliv i samfunn med Jesus Kristus kunne gjøre lykkelig. Han visste også selv, at han selv ikke var noen levende kristen. Han innrømmet, at han selv ikke var lykkelig. — Av folk var han betraktet som en kristen. Og dog — han var kun nesten en kristen — ikke langt borte fra Guds rike. Men en ting flettes ham, og det «den ene nødvendige ting». Hjertets sanne omvendelse og livet i Gud. Han hadde formen, men ikke livet.

Jeg så en gang i et anatomisk museum mange menneskeskikkelsjer i full legemsstørrelse. De var skuffende lik mennesker. En kunne være fristet til å gå like hen til dem og tale til dem. Ved hjelp av innvortes maskineri kunne de ånde. Brystet hevedes og senket seq. Disse voksriger var nesten mennesker. Men de manglet et: *Livet*. De manglet bare en ting. Men denne ene ting

var alt. Der finnes mange slike kristne, som mangler bare en ting. De eier ikke det *åndelige livet*.

Taler jeg ved disse ord *til deg?* —

Vi har ennå et annet slag, som er nesten kristne. *Det er de som nesten hele sitt liv lever med denne hensigt, at de vil omvende seg og bli frelst.* De lever dag etter dag og år etter år med denne ærlige hensigt: De ønsker å bli frelst, ja, de ønsker å bli frelst. Den slags mennesker likner en mann som ved et forlis sto på dekket og så bare den visse død fremfor deg, — og da han så noen av sine kamerater kaste seg i sjøen med livbelte på — sa: Ja, det var også min hensigt å kjøpe meg et livbelte. Jeg bodde like ved en forretning som handlet med livbeltene. Mange av mine kamerater sa til meg at jeg burde kjøpe meg et, og det var også min hensigt. Men jeg oppsatte og oppsatte det av en eller annen grunn, — jeg vet ikke hvilken. Og — han fant sin død i bolgene, hensikten hjalp ham ikke. For hensigten ble ikke virkelighet.

Jeg er temmelig sikker på at på dommens dag skal der være mange av de fortapte som vil prøve å si til sin dommer: Fordøm meg ikke, for det var min hensigt å omvende meg og bli et Guds barn. Og jeg kan heller ikke tvile på at der blant dem som leser dette er mer enn én, som har til hensikt å omvende seg. Men — det har av en eller annen grunn ikke blitt ennu. Spesielt blant de unge, er der mange som har denne ærlige hensikt at de vil omvende seg og bli et Guds barn, men — — —

Men hensigten frelser ikke. Hvis derimot hensigten blir til virkelighet, da er hensigten en meget god ting. Blant kristne mennesker finnes der vanskelig én, som ikke en gang i sitt liv har hatt til hensikt og ønsket å bli frelst. Men vet ikke hvorledes det går med de mange.

Du kjenner nok mange av disse menneskene som sier: Hvis — Dersom — Hvis det var så eller så Men hvor meget hjelper dette

hvis, så lenge den betingelsen som dette hvis skal gi uttrykk for, ikke er tilstede? Lat meg vise deg därskapen i dette *hvis*, ved å sitere for deg det en mann en gang sa: Hvis min tante hadde vært mann, så hadde hun vært min onkel.

Det er ganske sant. Hvis du blir omvendt, så blir du et Guds barn. Men hva hjelper et sådant *hvis*, så lenge du ikke er blitt eller blir omvendt. Der finnes så mange *hviskristne, hensigtskristne*. Men de er alle kun *nesten* en kristen.

Men der finnes nok dem, som er ennå nærmere Guds rike, enn de vi hertil har talt om. Men de er allikevel bare nesten en kristen. Da tenker vi på alle de mennesker som er *vakte men ikke omvendte*. Også denne tilstand er mulig. Tenk, så nær Guds rike, — vakt, men ikke frelst! *Våknet, men ikke oppstått.* Våknet for en liten stund, men så vendt seg om på den annen side for å sove videre. Den fortapte sønn våknet i det fremmede land. Men livet i samfunn med sin far begynte han ikke *før han kom hjem i sin fars hus.* Han våknet, Han kom til seg selv.

Der finnes ikke så få *vakte*. De er blitt alvorlig rystet i deres åndelige trygge stilling. De frykter for seg selv. De frykter for Gud. Og de frykter ved å tenke på den kommende dom. De er begyndt å sukke, gråte og bede. De har grepst sin bibel og er begynt å bruke Guds ord. Kanskje de endog har været hos sin prest eller en annen kristen, som de mener å kunne ha tillit til, med det alvorlige spørsmål: Hva skal jeg gjøre for å bli frelst? Kanskje de endog kom inn i en alvorlig bot og en hård kamp for sin sjels frelse. *Og dog ble de ikke omvendt.* Jeg ser i denne stund adskillige sådanne for mitt indre blikk. Især er der en som står tydelig for min erindring. I den heftigste sjelenød skrek hun bokstavelig om frelse for sin sjel. Alt var hun villig til å oppgi — endog sin uomvendte forlovede, om det ble nødvendig. Og dog gikk

hun en tid etter bort — til sitt gamle verdensliv igjen.

Hva er i slike tilfeller grunnen? Hva er feilen? Grunnene kan være forskjellige. Men et er sikkert: Hjerteklippen blev ikke sprengt. Ordet var kun faldt på stengrunn. Eller vår grunnen til at en slik vekkelse ikke førte til omvendelse, at den vakte ikke i stillhet kom til å kjempe sin sjekamp ut med Gud alene. Det er nemlig i vekkelsestider en stor fristelse og fare å se formeget utad etter hjelpen, løpe frem og tilbake til alle åndelige kvaksalvere istedenfor til den store sjelelæge Jesus Kristus. Hvor vemodig det dog er, når et menneske kommer Guds rike så nær og dog ikke inn i det ved omvendelse og gjenfødsel.

Hva vi her har talt om er ikke blott tenkte tanker, nei, det er altfor ofte virkelighet. Men det hele er kun og fører kun til — *nesten kristendom*.

Dog, det er mulig å komme Guds rike ennå nærmere og ennå ikke komme inn i det. Vi tenker på vakte mennesker, som *kommer inn under lovens makt og ikke kommer frem til friheten i Kristus Jesus*. De blir under loven.

Det er meget nyttig riktig alvorlig å komme inn under Guds lovs krav. Der blir ikke synnerlig av utholdenhetsens kraft i de vanskelige kampdage hos slike kristne, som ikke har hatt sin kamp- og nødstid under loven. Åndelige solskinnskristne, åndelig drivhusplanter, som aldri hadde et svedetak under loven vil ha liten kraft til å holde ut, når fristelserne og de åndelige kamptider kommer. Lat oss ikke bli så evangeliske at vi opphever loven «som tuktemester til Kristus». (Gal. 3, 24). Der er så mange som kaster ut i verden et unyttig og maktesløst evangelium. Men en annen sak er, at meget ofte og meget lett og altfor umerkelig, glider en sann og frigjort kristen tilbake under loven og etter og etter kommer inn under lovens trællleåk. Vær på

vakt her og merk Paulus sine alvorlige ord i Galat. 3. Slike kristne, som vi taler om her, sier Paulus er «forgjorte». (Gal. 3, 1).

Så er der også kristne som aldri blir frigjorte. Hele deres liv blir de trællende under loven. Et gledesløst og trællende kristenliv aldri opplyst og oppvarmet av nådens solskin. Men uten friheten i Kristus — du kan være så alvorlig du være vil — og den slags mennesker er alvorlige, de blir *kun nesten kristne*.

Lat oss endelig nevne en slags kristne, som er ennå nærmere Guds rike enn alle dem vi hittil har talt om, og som alikevel er bare *nesten kristne*. Vi tenker på slike som er ferdig for Guds rike, de er også på en måte blitt frigjorte i Kristus, men *de fastholder — mer eller mindre klart bevist — en synd, en kjær skjødesynd*. Den kan de ikke gi opp. Eller de vil ikke erkjenne den som synd. Eller det er kanskje et *enkelt fall*, som de ikke vil dømme på samme måte som Gud dømmer det. De vil ikke bekjenne det. De vil ikke gjøre det godt igjen og gjenopprette det, selv om det kunne stå i deres makt å gjøre det. De vil altså ikke ydmyke seg under Guds ånds tuktende oppdragelse.

Men denne ene synd, dette ene fall kan bli en nagle til deres åndelige likkiste. Det kan ikke nektes: Der er kristendom i et slikt menenske. Men han er ikke åndelig sunn. Han er syk. Og blir ikke sykdommen helbreddet, kan det bli en sykdom til døden. For det kan føre en slovhets, en åndelig kulde og slapphet inn i sjelen, som kan føre til det åndelige livs død. — Jeg ønsker ingen å dømme. Men jeg mener nok at jeg har hatt leilighet til å se den slags åndelige prosess hos kristne mennesker. Livet døde. Og de hadde igjen kun de usle rester av sitt kristenliv.

Den slags mennesker var ikke langt borte fra Guds rike. Foten var på dørstokken, men de kom ikke inn. *Nesten kristen*.

Fortsettelse.

Personlig sjælesorg

Av Vincent Færevåg

(Framh. frå forrige nr.)

Praktiske råd i sjælesorg.

Som me har sett tidligare er det sjælesyrgjaren si oppgåve å gå inn til sjelene i labyrinten og føra dei ut. Dette gjer me ved personleg påverknad, og då er der nokre ting eg ut frå Guds ord og eiga roynsle vil peika på. Det første er å vera varsam når du nærmar deg sjelene. Med stor smerte har eg lært at det går ikkje å bryta seg fram til sjelene. Her kan me læra mykje av det me les frå Johs. 4 om Jesu sjælesorg.

Lat oss hugsa på at dei er blinde, på same tid som dei trur at dei ser. Mange har ikkje erkjenning av si stode, og derfor er dei vare. Når eg står og ser tilbake på dei år eg har reist og dei sjeler eg har møtt, så må eg diverre seia og med sorg erkjenna at eg har skuva mange sjeler frå meg av di eg var så brå og ufin i mi framferd. Dette kan de trusmertar meg ennå i dag. Sjelene er vare, og me må nærma oss dei med varsemd og kjærleik, det synest eg å ha lært litt av desse åra.

Er det sjeler du har høve til å omgåast i lang tid, så ver ikkje redd for å brukha langt tid. Dette har eg måttå stava på i lang tid, for av naturen så er eg så brå. Om eit arbeid tok ei veka eller lengre tid, så måttå eg bli ferdig same dagen. I sjælesorg har eg måttå lært eit ord, *tolmod*, og det har eg også sett er Guds eigen arbeidsmåte. Han er langmodig og rik på miskunn. Eg veit at hast og tidløyse er gift i sjælesyrgjaren sitt arbeid. Har Gud høve og tolmod til å venta på ei sjel i lange tider, så lat også oss ha det. Men lat oss alltid ha det målet for auga, som Gud har for auga, at han må få nå dei til slutt. Eg veit ikkje, men eg trur at det blir synda her.

Det neste eg vil nemna, er å prøva vinna deira tillit, for alt avheng av det. Den dagen sjelene taper tilliten til meg, den dagen har eg sagt mitt sist eord til dei i sjælesorg, det kan eg vera viss om. Kan de hugsa så mange ting, så lat oss også ta dette med oss.

Mykje har eg slutta meg til av erfaringa i mitt eige arbeid. Når eg møter ein av dei mange som har låst seg fast i eit problem, då ser eg at tankane sviv i ein liten sirkel om problemet, og dei grev seg ned i eit spor dei ikkje kjem ut av. Tenk om me kunne få bryta den sirkelen? Det var det Jesus gjorde med Nikodemus, som kom til han med problemet han bar på. Jesus braut det ved å seia at ingen kan sjå Guds rike utan han blir fødd på ny.

Eg vei tikkje å forklara dette så mykje, men eg ser at dei fleste krinsar i kring seg sjølv, eg hadde nær sagt som ein russisk sputnik kring jorda. Den sirkelen må brytast. Kan du greia det på logisk vis, så er det greit, eller kan du greia det med eit paradoks, så er det bra, og kan du gjera det med humor, så er det godt. Det er godt kva du brukar, berre du kan få spreia tankane og opna ei dør for det du har å seia dei. Får dei dra det inn i sine tankebanar, så kan du lett bli dregen med.

Det neste eg vil seia er at du må vera avgjort i det du seier. Du må vera klår over at alle du prøver å hjelpe vil prøva å berga sitt eige sjølvliv, for det er nemleg det dei har til grunnlag for si tru, det er det dei kviler på, vil reparera og tru skal bli til kristendom. Vår oppgåve som sjælesyrgjar er å prøva avsløra det, riva målmedvite og avgjort frå dei alt det dei vil løyna seg attom, slik at dei står nakne inne for Gud. Dette er ei forferdeleg oppgåva, men det er alltid med det siktepunkt at

dei skal få løyna seg i Jesu blodkjøpte rettferd og kvila der. Det var ein gamal forkynnar som sa til meg då eg tok til å reisa at eg skulle forkynna lova slik at ingen kunne verta frelst, og så skal du forkynna Jesu fullførde frelsesverk slik at dei døtt inn i det. Tenk om eg og du kunne få den nåden der me ferdast.

Eg kunne ha lyst til å stansa litt ved Jesu sjælesorg når han tala til den kvinnen me las om, men eg skal ikkje gjera det.

Fårar for sjælesyrgjaren.

Til slutt vil eg berre nemna nokre fårar for sjælesyrgjaren medan han över sjælesorg. Den første er menneskeleg medynk. Ein sann sjælesyrgjar elskar dei som kjem til han i nød, han eig litt av Kristi sinn, men ikkje sjeldan må han syna seg hard og ubøyelag for å riva bori støttene som hindrar. Det kjem ikkje i konflikt med kjærleiken, det lærde eg ein dag eg sat på Haugesund sjukehus med ein av gutane mine som skulle inn til operasjon. Eg måtte kle av han, og den største som hadde mest vit, forsto noko av dette og sett seg tett inn til meg. Heile mitt farshjarta brann og leid for guten min, og etter som tida leid, så kom han med eitne foten bort på kneet mitt, så den andre, og til slutt kom armane om halsen på far. Eg måtte loysa hendene om halsen, kle av han, og så måtte eg levera han frå meg. Eg veit at eg var menneskeleg hard, men likevel var det kjærleiken som hanja. I sjælesorga må det få vera kjærleiken som handlar, og den menneskelege medynken må ikkje la støttene stå, dei må bort. Me finn eit klart døme på det i Ap.gj. 8, der trollmannen Simon ville kjøpa makt til å meddela den Heilage Ande. Peter øvde sjælesorg mot han og sa :

«Forbanna vere sylvet ditt, og du sjølv med, fordi du tenkte du kunne kjøpa Guds gáve for pengar. Du har ingen del i dette ordet, for hjarta dit ter ikkje rett for Gud. Så vend

om frå den vondre hattén din, og bed Herren om at du må få tilgjøving for dette påfunnet ditt, om det er råd, for eg ser at du ligg i illskapsgall og i urettferds band.»

Er ikkje dette forferdeleg tale? Det finst ikkje skugge av tvil om korleis saka til Simon stod. Lukkast det?

«Då tok Simon til ords og sa : «bed til Herren for meg så ikkje noko av det de har nemnt må koma over meg». Det lukkast.

Men det er ein fåre som er ennå lettare å falla i, og det er den velmeinte men falske troyst. Eg skal berre lesa nokre ord før tida går frå meg. «Både profet og prest, kvar ein fer med svik, og dei fer lettint åt med å lækja mitt folks skade, med di dei seier : Fred, fred ! endå det ingen fred er.» (Jerem. 6,1 3). I Matt. 16 les me om at Jesus fortel om si liding og sin død, og Peter tok han til sides og tok til å telgja for han og sa : «Gud hjelpe deg, Herre, slikt må aldri henda deg». Var han ikkje glad i Jesus? Då snudde Jesus seg mot Peter og sa : «Gå ut or augo mine satan, du er meg eit styggje, for du har ikkje ans for det som er Guds vilje, men berre for det som er menneskevilje». Lat oss spørja kvarandre om me har ans for Guds vilje i sjælesorg. Har me ikkje det, då kjem me til å gå ærend for satan i denne saka.

Det som er målet for all sjælesorg, det som alt siktar fram mot, det les me om i 1. Kor. 2: «*For eg vil ikkje veta noko anna hjå dykk, enn Jesus Kristus og han krossfest.*» Gud gi at me som forkynner Guds ord, og de som sit på benken, må vera innstilt på at det berre må vera Jesus Kristus, og han krossfest, som er grunnlaget sjelene må kvila på. Alt det andre skal me vera med å rydda bort. Då har me øvt rett sjælesorg.

Bøn.

Eg vil takka deg Herre for at sjælesorga spring ut frå ditt hjarta. Det er så visst ikkje frå mitt hjarta den har kome, det er ikkje for mykje av denne sjæleomsorg i mitt liv, eg

treng å be om tilgiving for det. Men samstundes så takkar eg deg, Far, fordi eg har merka litt av denne nød for dei som hentast til døden. Eg har merka litt av omsorga for at dei må få kvila i det same fullførde frelsesverket som eg får kvila i. Herre, vil du velsigna oss slik i vårt liv mellom andre menneske at me kan bli til hjelp for dei? At me må få peika på vegen så klårt som mogeleg, så dei kan finna inn til deg — inn til rettferdigheita og det ævelege livet. Så vil eg få minna deg om oss som er dine vitne, og be om at tonane må bli så klåre, og din Ande så sterk at me kan bli brukbare reidskap i di hand. Amen.

Bileam

4. Moseb. 23, 1-21. 24, 10-17. Saml. 31, 8 og 16

Fortellingen om Bileam er meget alvorlig. Han ser ved Guds Ånd syner, som viser langt inn i fremtiden. Han er på et vis Guds fortrolige. Han ser Guds folks storhet og velsigner det.

Og til trods for alt dette — han er ikke blant de opriktige, hvis død Gud ønsker seg..

Han går erender fordi det er en makt over ham som tvinger ham, me nhjerte er allikevel ikke rett for Gud.

Han talte som Guds fortrolige, når den profetiske ånd grep ham, — men i virkeligheten var hans hjerte på Guds fienders side, på des res side som sto Guds folk etter livet.

Det var bare røsten som var Guds, han selv hadde ingen del i den Ånd som drev han til

å forkynne Guds hemmeligheter.

Å lese Bileams historie er serlig for predikanter skikket til å fremkalle alvorlige tanker. Der er en stor fare for at vi kan bli som Bileam, så der er bare røsten igjen av vår kristendom, så der i vår forkynning er bare etterklangen av den Ånd som før drev oss til å forkynne den korsfestede.

Og til alle kristne har Bileams skjebne et alvorligt ord å sie. Må vi alle være våkne til en hver tid, så vår kristendom ikke forandrer seg fra å være noe inne i oss til å bli noe utenpå oss.

Bileam ble til slutt slått ihel sammen med Guds folks fiender, til en bestandig advarsel for dem hvis hjerte ikke er helt med Herren.

Johannes Brandzæg.

REISERUTER FØRSTE HALVÅR

1971

1. Ole Brandal : Varhaug 9.—10. jan. Randaberg, Gvarv 11.—14. febr. Stord, Oslo og omegn.
Påske : Namdalen, framh. etter påske.
2. Odd Dyrøy : Agder, Telemark, Sunnmøre, Namdalen før påske, Trondheim.
Påske : Namdalen. Askim
3. Gudmund Hjorthaug : Reiser det han kan for helsa, Tysvær, Haugesund, Avaldsnes.
Påske : Askim.
4. Amund Lid : Suldal, Foldøy, Rogaland, Etne, Fitjar.
Påske : Sannidal
5. Reidar Linkjendal : Bømlo, til disp.
Påske : Bygland og Vågsbygd.
6. Godtf. Nygård : Valen, Telemark, Sogn.
Påske : Hardanger.
7. Margrete Skumsnes : Namdalen, Trondheim, Hardanger.
Påske : Avaldsnes.
8. Olav Aakhus : Hardanger, Sunnhordland.
Påske : Randaberg og Varhaug.